

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.,
po pošti prejeman
1 gld. 24 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Izdajatelju „Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VII.

V Celovcu 25. septembra 1888.

Št. 18.

Posojilnice.

Prav je, da Slovenci pridno podpiramo Mohorjevo družbo, Ciril-Methodovo družbo, Slov. Matico, Narodni dom in vsa društva, ki skrbijo za naše duševne potrebe, nas podučujejo in k dobremu napeljujejo. Pa pozabiti ne smemo tudi svojih gospodarskih potreb. Vsa omika bi nam nič ne koristila, ako bi se čedalje bolj v revščino in gospodarsko odvisnost pogrezovali. V revščini se znanost (veda) in umetnost razvijati ne more, kajti skrb za vsakdanji kruh zamori vse više namene. Zato se brez trdne gospodarske podlage noben narod do više stopinje povzdigniti ne more. Začetek gospodarskega napredka pa je gospodarska neodvisnost, katero najprej dosežemo po domačih denarnih zavodih, med ktere nam je v prvi vrsti šteti posojilnice. Če ustanovimo kje posojilnico, zavolj tega nismo nič bolj bogati; pa dobiček je ta, da začnemo s svojim denarjem sami gospodariti. Kakor moke, se tudi denarja povsodi nekaj prime, koderkoli hodi. Če si pa tako pomagamo, da hodi naš denar le po naši soseski, ostane ves med nami. Ako dajemo svoje prihranjene krajcarje v tuje zavode, ostal bo dobiček tujcem, zraven tega bojo pa še z denarjem gospodarili po svoji volji. Zraven tega imamo pa še politično škodo; kajti tisti ljudje, naj bojo že posamični ali v društvih, ki znajo narediti, da denarni potok skozi njihove roke teče, dobijo tudi nekako moralno oblast čez tiste Slovence, ki so navezani na njihovo milost in naklonjenost. Posojilnica pa stori posestnike v svojem okraju neodvisne in svobodne, ker najdejo v silni pri njej pomoč in jim tiste ni treba iskati pri tujih, nam malo prijaznih ljudeh. Ko bi posojilnice nobene druge dobrote ne imele, že ta edina bi jih zadosti priporočevala. Posojilnice so pa koristne še v mnogo drugih ozirih, kakor smo v „Miru“ že večkrat razkladali. Če posestnik potrebuje malo posojilo, ni mu treba dolgih potov v mesto, kjer imajo hranilnico, ni treba advokata ali notarja, ni treba cenilne komisije, izknjiženja prejšnjih dolgov, in drugih zelo dragih in zamudnih potov. Pri posojilnici dobi denar precej in brez stroškov. Ni mu treba moledovati pri mestnih trgovcih in zavoljo dolga jemati slabejše blago; ni mu treba, vklanjati se našim političnim nasprotnikom, kateri so navadno premožnejši od nas in zavolj tega dostikrat gospodarijo in ukazujejo po slovenskih občinah. Obresti od posojil niso pretirane, gotovo manjše od vseh drugih posojil; znano je, kolikovo je stroškov, prej da se dobi posojilo iz hranilnice. Če pa denar pri kakem mestjanu dobiš,

recimo brez obresti, plačal boš vendar više obresti, ker ti to pri blagu vračuni, ktereга moraš pri njem jemati!

Koristne pa so posojilnice posebno za tiste, ki hočejo svoj denar obrestonosno naložiti. Prvič dobijo v posojilnici navadno po en odstotek več, namreč pet od sto, hranilnica daje pa le štiri; drugič pa jim ni treba dolgega pota v Celovec ali kako drugo mesto, kjer se nahaja kaka hranilnica. V domačo posojilnico nima jo daleč in zavoljo tega imajo priložnost, večkrat kak rajniš uložiti, ktereга bi bili sicer zapravili, ker se jim toži daljna pot do hranilnice.

Ali je pa denar v posojilnici tudi varen? Na to se lahko odgovori: Če je posojilnica z neomejenim poroštvom, takrat je denar v njej ravno tako varen, kakor v hranilnici ali šparkasi. Vsi tisti namreč, ki se zapišejo v posojilnico, morajo za vse njene izgube s svojim celim premoženjem dobri stati. Recimo, da ima kaka posojilnica le 100 članov ali zadružnikov, in vsaki premore le 1000 gld. premoženja, tedaj jamčijo (stojijo dobri) že za veliko svoto 100.000 gld. Do zdaj se še ni slišalo, da bi bila kaka posojilnica imela kako večjo zgubo; na 100.000 rajniš pa še misliti ni. Saj dajejo posojila (navadno majhna) le posestnikom, in še tak mora dva poroka seboj pripeljati; ko bi on ne mogel plačati, primejo pa una dva. Zato je vsak strah pred posojilnico prazen, če so pametni in pošteni možje na čelu.

Do zdaj imamo na Koroškem štiri posojilnice: Št. Jakobsko, Bekštanjsko, Plajberško in najnovejšo so napravili v Dolenjem Dravbregu. Te nam pa ne morejo zadostovati. Živo potrebne so nam še posebno tri: ena za spodnji Rož, druga za podjunsko dolino, tretja za Celovško okolico. Naj bi rodoljubi v teh krajih prevdarili to imenitno reč in storili potrebne korake. Zveza slovenskih posojilnic v Celji daje prav rada potrebna pojasnila in odpošlje, če treba, še posebnega odposlanca, kateri odbornike podučijo, kako je treba poslovati in uradovati. Tudi vredništvo „Mira“ svoje pomoči ne odreče. Da se le najde nekaj sposobnih in veljavnih mož, ki hočejo to stvar voditi, vse druge zapreke se lahko premagajo!

Sokolova slavnost.

Korošci, ki so bili pri Sokolovi slavnosti v Ljubljani, so vsi očarani nad srčnim in veličastnim sprejemom in nad vsem, kar so tam videli. Najrajši bi bili kar tam ostali, kakor apostelj Peter

na gori Taboru. Da pa tudi drugi koroški bratje, ki niso mogli nastopiti tega potovanja, kaj malega zvejo o tej prelepej slavnosti, podamo jim tu kratek popis. Ko so koroški Slovenci dospeli v Trbiž, čakalo jih je tam že nad 80 čeških Sokolov in ljubljanska deputacija, ki je prišla gostom nasproti. Po navdušenem pozdravu se vsedejo na vozove. V Kranjski gori je Čeha pozdravil g. Hudovernik, Korošce pa g. Bernik. Gospodičine v narodni noši pa so delile šopke med popotnike. Na celi poti po Gorenjskem grmeli so topiči (možnarji); na postajah pa je bilo povsod mnogo ljudstva, ki je popotnike pozdravljalo. Dlje časa so se mudili le v Loki, kjer je potnike pozdravil čitalnični odbor z zastavo in deželni poslanec g. Mohar.

Ko pridejo potniki v Ljubljano, jih je ljudstvo pozdravljalo s tisočnimi živio-klici. Gosp. starosta Sokola Ivan Hribar je s srčnimi besedami ogoril Čeha in Korošce. Po odzdravu Čeha dr. Podlipniya in koroškega Slovenca g. prof. pl. Kleinmayrja so popotnike obdarile vrle Slovenke z šopki in potem posedejo se taisti na že pripravljene jim vozove in odpeljejo v čitalnico, kjer so se jim oznanila stanovanja. Med tem se pripeljejo še hrvaški Sokoli in tudi te je Ljubljana enako srčno sprejela. Gospodičine so med vse tuje goste delile cvetlične šopke.

Zvečer je bila prva veselica v čitalnici, ki ima prostoren vrt. Ljudstva se je posebno okrog koroških odposlancev vse trlo. Godli so šesteri godci, ktere so Čehi seboj pripeljali, prelepo peli pa Ljubljanski pevci. Vmes so se slišali mnogi lepi in navdušeni govori. Ob eni po noči so prišli tudi še Tržaški Sokoli in v jutru drugega dne Savinjski Sokol iz Mozirja itd.

Drugo jutro je bila sv. meša na travniku pod Tivolskim gradom. Možnarji so pokali z bližnjega hriba, svirali pa ste godbi iz Novega mesta in Kamnika. Med daritvijo se je obrnil č. g. mešnik do občinstva in Sokole opominjal, naj vedno ohranijo bratovsko ljubezen med seboj. Po končani meši pristopili so koroški Slovenci z onim lepim in dragocenim trakom, kterege so priskrbeli kot častno darilo Ljubljanskemu Sokolu ter ga privezali na zastavo. Pri tem je g. Rakež govoril krasni uvodni govor, č. g. deželni poslanec Gregor Einspieler pa je oddal trak zastavi; g. starosta Hribar se je na to gorko zahvalil za ta nepričakovan dar. Potem se je začel slavnostni spreved po mestu.

Društva in deputacije udeležile so se ga v nastopnem redu: 1. Deset jezdecev Sokola Ljubljanskega. 2. Novomeška godba. 3. Starosta Sokola Ljubljanskega s starosto Prazkega Sokola g. dr. Podlipnym in starosto Sokola Karlovskega g. prof. Vambergarjem. 4. Sokol Praški. 5. Sokol Plzenski. 6. Sokol Melniški. 7. Sokol Chrudimski. 8. Sokol Vinohradski. 9. Sokol Strakoniški. 10. Sokol Taborški. 11. Sokol Vamberški. 12. Sokol Brandyški. 13. Sokol Soběslavski. 14. Sokol Kraljevograški. 15. Belhřimovski. 16. Sokol Piseški. 17. Sokol Nymburški. 18. Sokol Kouřimski. 19. Sokol Brevnovski. 20. Sokol Bydzevski. 21. Sokol Budějeviški. 22. Sokol Zagrebški in Karlovski. 23. Sokol Pokupski. 24. Sokol Goriški. 25. Sokol Savinjski. 26. Sokol Dolenjski. 27. Sokol Tržaški. 28. Kolesarji iz Zagreba, Karlovca, Jaske, Celovca, Kranja, Novega mesta in Ljubljane. 29. Kamniška godba.

30. Zastopniki koroških Slovencev. 31. Pevsko društvo „Slavec“ v Ljubljani. 52. Pevsko društvo „Lira“ v Kamniku. 33. „Bralno društvo“ v Železnikih. 34. Čitalnica Kamniška. 35. Čitalnica Kranjska. 36. Čitalnica Ljubljanska. 37. Dramatično društvo. 38. Čitalnica Škofjeloška. 39. Čitalnica Postojnska. 40. Čitalnica Šišenska. 41. Bralno društvo v Št. Jurju nad Kranjem. 42. Čitalnica v Št. Vidu nad Ljubljano. 43. Čitalnica Sežanska. 44. Akademično društvo „Slovenija“. 45. Akad. društvo „Triglav“. 46. Bralno društvo v Kranju. 47. Bralno društvo v Idriji. 48. Rokodelsko društvo v Ljubljani. 49. Rokodelsko društvo v Šentvidu nad Ljubljano. 50. Bralno društvo v Št. Petru. 51. Deputacija iz Braslovč. 52. Ljubljanski Sokol.

Tako uvrščeni spreved, v katerem je bilo 19 zastav, pomikal se je med gromovitimi „na zdar“ in „živio“-klici gledajočega nebrojnega občinstva in obsipanjem s kiticami po krasno z zastavami odičenih Ljubljanskih ulicah, in sicer po Marije Terezije cesti, Dunajski cesti, Gospodskih ulicah, čez sv. Jakoba most, po Starem trgu na Mestni trg.

Pred mestno hišo se je spreved ustavil. Karoste (načelniki) Ljubljanskega, Prazkega in Karlovskega Sokola stopijo pred Ljubljanskega župana g. Grassellija in ga pozdravijo v nagovorih, slednji pa jim primerno odzdravi. Od tod je šel spreved po Vodnikovih ulicah in predmestji v čitalnico nazaj.

Skupni obed (južina) je bil v gostilni pri „zvezdi“. Tam se je spet slišalo mnogo lepih govorov. Svirala pa je Kamniška godba.

Po južini so vsi šli na Kozlerjev vrt, streljaj iz Ljubljane proti Šiški. Tam so najprej gledali in čakali, kdaj pridirjajo slovenski kolesarji iz Št. Vida. Ti so se namreč na ta dan v čast slavnosti skušali, kateri bo na svojem kolesu prvi prifrčal iz Št. Vida do Kozlerja. Najhitrejši dobili so lepa darila. Na Kozlerjevem vrtu bilo je zbranih silno veliko ljudi, da se je le težko sedež dobil. Svirali ste Novomeška in Kamniška godba. Ob treh se je začela telovadba, ktere se je udeležilo nad 50 Sokolov. Vaje so bile prav lepe. Škoda, da je prišel že ob 5. uri dež, in je bilo treba odiniti v mesto.

Zvečer je bil krasen ples v starem strelišču. Pri prvi kadrilji plesalo je 88 parov. Ukljub hudi vročini vstrajali so plesalci do petih zjutraj. Tisti pa, ki niso plesali, šli so v čitalnico, kjer je igrala Kamniška godba in je pelo pevsko društvo „Slavec“. Kedar je godba ali petje prenehalo, stopil je kak govornik na oder in poslušalce vedril in osrčeval z navdušeno besedo. Bil je prav lep večer, le škoda, da je malo dež nagajal. Drugo jutro, to je v nedeljo po mali Gospojnici, je zopet dež rosil. Vendar jih je mnogo šlo na bližnjo gorico, Rožnik imenovano, kjer stoji čedna Marijina cerkev. Tam je č. g. Gregor Einspieler daroval sv. mešo. Po meši je bil skupen zajutrek. Ko se v mesto vrnejo, imela bi biti tekmovalna telovadba na prostem. Zavolj deža pa so morali poiskati prostor v realki, kjer ni bilo prostora za vse goste. Tekmovati se pravi „skušati se“; 23 Sokolov se je skušalo, kateri ima večjo moč in gibčnost telesa. Kazali so res čudovito izvežbanost. Eden je skočil šest metrov daleč. Najboljši pa so dobili darila, in sicer: prvo darilo (vrednost 200 gld.) Čeh Potuček, drugo darilo (25 cekinov) Slovenec Fink, 3. Čeh Osika, 4. Slovenec

Magolič, 5. Hrvat Prpič, 6. Čeh Fidler, 7. Slovencec Vernik, 8. Hrvat Winterhalter, 9. Čeh Majer, 10. Čeh Horak, 11. Čeh Kovardy, 12. Hrvat Vitavš, 13. Čeh Brož. Zmagovalce je gospodičina Jamšekova ovenčala z lipovimi vencii. — Gospod starosta Hribar govoril je potem pri slavnostnem občnem zboru v čitalnični dvorani o tistih gospodih, ki imajo posebne zasluge za razvoj slovenskih telovadnih društev, posebno ljubljanskega Sokola. Gosp. Nolliju izročil je dragocen kozarec. Za častne člane Sokola Ljubljanskega pa so se imenovali: g. dr. Podlipny iz Prage, g. prof. Vambergar iz Karlovca, g. dr. Jernej Županec iz Ljubljane, g. župan Ljubljanski Peter Grasselli, g. Josip Gorup iz Reke, g. Vekoslav Legat iz Celovca, g. Jan Lego iz Prage, in gg. Murnik, Ravnikar, dr. Bleiweis in Noll iz Ljubljane.

Potem je bil banket ali slavnostna južina, ktere se je udeležilo 350 odličnih (imenitnih) gostov. Tukaj so se govorili najlepši govori. Najprej je govoril g. Hribar in napil svitlemu cesarju, potem pa pozdravil Čeha v českem, Hrvat v hrvaškem in koroške Slovence ter druge udeležence v slovenskem jeziku. Prav lepo je govoril tudi g. dr. Tavčar. Posebno navdušenost pa sta vzbudila govora gospodičine Lipoldove iz Mozirja na Štajerskem in gosp. Prosekarija iz Kotmare vasi na Koroškem. Slednjega govor glasil se je nekako tako-le:

„Slavna gospoda! Dovolite tudi meni, da v imenu koroških kmetov srčno pozdravim vse tukaj zbrane rodoljube, posebno pa vsem Slovencem priljubljene „Sokole“. Te izobražene mladenčce zato spoštujemo, ker ne mislijo samo na svoj lastni prid in svoje lastno razveseljevanje, ampak oni imajo kaj višega v srcu, in to je ljubezen do domovine.

Za moža se ne spodobi, da bi mislil samo na sebe, on mora skrbeti za celo svojo družino; pa ne samo to, ampak za celo svojo sosesko in za svojo deželo, to je za svojo domovino. Le tak mož je spoštovanja vreden, kateri ima srce in skrb tudi za druge, in le tak mladenič pokaže, da bo kaj prida iz njega, ako se v svojej mladosti s celim ognjem oklene kake take ideje, o kterej misli, da bo koristila mnogim drugim in celi domovini. Zatiranje braniti, to je možko, to je moža vredno! Nam pa ni treba zatiranih daleč iskati, zatiran je ves naš slovenski rod na Štajerskem, Koroškem in Primorskem! Kdor tedaj naš rod in naše pravice brani, on je pravi mož! Taki vitezi, taki možaki so vrli Sokoli vedno bili. Nijso se vstrašili nobenih dolgih potov, stroškov in žrtev, nobene zamere; kjer je bilo treba narod vzbujati ali kako narodno veselico poveljati, povsod so bili oni prvi, ki so k temu pripomogli. — Zato je „Sokol“ res vse hvale in spoštovanja vreden.

Na Koroškem imamo sicer malokdaj priložnost, da bi zamogli vrle Sokolce po bratovsko pozdraviti; — upam pa in prosim, da bi nas bolj pogosto obiskovali, in prepričali se bodo, da tudi nam slovenskim kmetom na Koroškem toplo srca bijejo za slovensko domovino in njeno čast in slavo!

Pozdravljam Vas tedaj, dragi Sokolci! ter Vam kličem: Na svidenje na Koroškem!“

Razun teh so govorili še gg. župan Grasselli, dr. Podlipny, prof. Vambergar, Brunet, Valentinčič, Hořička in dr. Hudnik.

Po banketu je bila gledališka predstava. Igra „Revček Andrejček“ se je prav dobro predstavljala. Po predstavi je bila spet veselica v čitalnici, kjer so pevci prav lepo prepevali krasne slovenske pesni, godba pa je svirala znane domače koračnice; slišalo se je mnogo navdušenih govorov. Vse je bilo židane volje, ljudstva pa toliko, da je bilo težko prostora dobiti. S tem je bila prava slavnost končana. Sokoli pa so še drugi dan 10. sept. zvečer

napravili podoknico in bakljado gospej Murnikovej in g. dr. Županecu, in potem veselico „pri zvezdi“, kjer je svirala Novomeška godba in so se čule razne napitnice. Vsa slavnost je bila res velikanska, da je malo takih videti. Popisati se ne dá, to mora človek sam biti navzoč. Omeniti moramo še, da so Korošce, kterih se je udeležilo te slavnosti 29 na številu, posebno odlikovali in častili; povsod so jim dokazovali svojo ljubezen in spoštovanje.

Došlo je 124 brzojavnih pozdravov (telegramov) in pismenih čestitek, med njimi 16 iz Koroškega, 59 čeških, 8 hrvaških itd.

Slednjič izrečemo svojo čestitko slavnostnemu odboru, da je vse tako lepo uredil, da ni bilo niti najmanjšega nerada, in se je vendar vse mnogobrojno občinstvo izvrstno zabavalo.

Koroški Slovenci, ki so bili navzoči pri Sokolovih slavnostih v beli Ljubljani, gotovo nikdar ne bodo pozabili lepih uric, ki so jih ondi v krogu svojih dragih bratov preživeli.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Vrhunec predrznosti „Beljaške Urše“.) „Beljaška Urša“ ali „Deutsche Allgemeine Zeitung“, ki že nekaj časa sem umira, zaletela se je v svoji 69. številki v nekega slovenskega trgovca v Beljaku, ker se je dotični gospod na svojem potovanju v Trst, Benetke itd. udeležil tudi Sokolove slavnosti v Ljubljani. Da se v Beljaku živeči Slovenec upa udeležiti se slovenske slavnosti v Ljubljani, imenuje omenjeni časopis „vrhunec predrznosti“ („Gipfelpunkt der Frechheit“). Ob enem grozi dotičnemu trgovcu, da „nemški“ prebivalci Beljaški ne bodo več pri njem kupovali, slovenski kmetje iz okolice (ali kakor jih „Urša“ v svoji nesramnosti imenuje „die wenigen windischen Bauernjungen“) in duhovniki pa ne bodo toliko potrebovali, da bi mogel plačevati najemnino na glavnem trgu. — Vprašamo: kako bi se le godilo trgovcem v Beljaku, ko bi slovenski kmetje in duhovniki nič več pri njih ne kupovali? S takim ščuvanjem in hujskanjem proti slovenskemu trgovcu in Slovencem sploh bi pa „Beljačanka“ lahko pripravila slovenske kmete in duhovnike, da si postanejo svesti izreka: „Svoji k svojim“.

Iz Tolstega Vrha. (Občni zbor naše podružnice.) Naša podružnica sv. Cirila in Metoda je imela 9. t. m. svoj prvi občni zbor. Prišlo je nad sto posestnikov, ki so se večidel zapisali v družbo, da šteje že okoli sto članov. Bilo je prav lepo. Gospod fajmošter iz Guštanja so najprej napili svitlemu cesarju v spomin 40letnega vladanja. Potem je sledilo mnogo lepih govorov, v kterih se je ljudem razložil pomen družbe sv. Cirila in Metoda. Vse ljudstvo je veselo pritrjevalo in ogreli so se za slovensko reč in pravico. Nemškutarija pri nas vidno peša; kar je neodvisnih ljudi, stopajo vsi v slovenski tabor. Tako je prav!

Iz Prevaljske okolice. (Razdelitev naše občine.) Naš deželni zbor ima že od nekad navado, da občine tako trga in reže, kakor jih potrebuje za volitve. Pri nas so nemški liberalci že nekterekrti propadli, zato si mislijo: „Odtргajmo Strojno in Št. Daniel, da bomo zmagovali vsaj v

Prevaljah, kjer gospodujejo fužinarji!“ Tako so naredili z Rožekom, in ne čudimo se, da čaka nas ista osoda. Ne vemo še, kako mislijo našo srenjo razrezati, pa kaj prida ne pričakujemo. Včasih so bile štiri občine, namreč Strojna, Št. Daniel, Farska ves in Dob. Mi bi želeli, naj bi bilo spet tako. Če že ločitev hočejo, je najbolje, da se vsi razločimo, ne pa samo Strojna in Št. Daniel, saj mi nismo pod Prevalje prosili in jih radi zapustimo. Bojimo se, da nas bodo toliko v Prevaljah pridržali, kolikor nas si upajo še strahovati. Prosimo naša dva poslanca, naj se potegneta za nas!

Iz Beljaške okolice. (Svoji k svojim!) Beljaški strupeni list, ki ne more videti ne duhovnika, ne Slovenca, hudo napada trgovca Fr. Pihača v Beljaku, ker se je udeležil Sokolove slavnosti v Ljubljani in hujska Nemce, naj pri njem nič več ne kupujejo. Ko bi tudi mi Slovenci tako delali, bi marsikteremu nemškemu trgovcu v Beljaku tenka predla. Pa mi nismo tako nestrpljivi in pustimo tudi Nemce živeti, če imajo pošteno blago. Tem rajši pa bomo hodili h gosp. Pihaču, prvič ker ima dobro blago, drugič pa, ker je Slovenec in se za nas uboge Slovence poteguje. Že zdaj smo radi pri njem kupovali obleko, zdaj bomo pa še rajši, ko slišimo, da je slovensk narodnjak. Želeli bi le še to, da bi se v Beljaku naselilo več slovenskih trgovcev, kajti nemški nas poznajo le takrat, kedar jim kaj drobiža prinesemo, sicer pa jim je slovenska beseda največja gnjusoba. Slovenec je res predobra duša, da svoje sovražnike pita, boljši bi bilo, ko bi se tudi Slovenci poprijeli gesla: svoji k svojim, tako bi marsikak Slovenec prišel k dobremu kruhu. (Ker se že hoče na tako nesramen način napadati naše poštene trgovce, priporočamo tudi mi slovenskim koroškim bratom, da kupujejo potrebno blago v Beljaku le pri g. Pihaču. On je poštenjak skozi in skozi, rad zmerom dobro in ceno postreže, in kar je glavna stvar, je naš slovenski brat, kterege podpirati bodi naša dolžnost. Pokažimo, da si vemo tudi sami pomagati. Priporočamo Vam tedaj gori omenjenega rajaka najtopleje. — Ured.)

Iz Šmarjete pri Velikovu. (Lepi sosedi!) Zapisnik, ki so ga pri č. g. dekanu v Velikovu podpisali č. g. župnik Schaubach in zastopniki Šmarješke fare, bo slavni knezoškofijski uradnji dokazal, s kakimi pomočki so Jelinčani delali in ruvali proti nam Šmarjetčanom, da bi nam škodovali. Več prihodnjič. Več Šmarjetčanov.

Iz spodnjega Roža. (Cerkev in šola v Glinjah.) Nedavno sem bil v Glinjah in sem si prav z veseljem ogledal cerkev, ki je tako čedna od zunaj in znotraj, da dela prav čast g. župniku Izopu in Glinjskim farmanom, ki se ne ustrašijo, če je treba v cerkvi kaj popraviti. Vse druga pa je v šoli. Tam najdem nekatere otroke prav skrčene čepeti, drugi pa so ves čas stali. Rečem jim, naj sedejo, pa mi odgovorijo: „Ne moremo, je klop polomljena!“ „Lepa je ta!“ si mislim in prašam: „Kdo pa je pri vas šolski načelnik?“ „Prešern, že več let“, mi odgovorijo. Taka je, si mislim, ta šolska hiša je bolj podobna njegovi gostariji, ko šoli. Kjer gre za ponemčevanje ali če je kaka nemškutarška komedija za podpisati, je on prvi zraven, za šolo pa ne skrbi. Tudi požarno stražo so v Glinjah nemškutarji v pest dobili, zdaj se pa

po nemško pačijo, ko še dobro ne znajo ne. Slovenci, ne zaničujte matere besede!

Iz spodnje Idrije. (Zdravilo proti vodenici.) V „Miru“ od 25. avg. sem bral, kako je zdravnik g. dr. Samitz dobro ozdravil vodeničnega dečka. Ljubezen do bližnjega me priganja, da tudi jaz naznamim prav dobro zdravilo proti vodenici. To je namreč koruzni čaj (tê), s katerim sta se tukaj ozdravila dva človeka. Ko je turšica ali koruza zrela in jo začnejo slačiti ali omajiti, naberi si brade od turšičnih strokov in posuši to brado v senci; iz nje se kuha čaj. V Idriji je bil vodeničen človek že zelo na koncu, da so mu že noge otekale. Ko je pa začel piti koruzni čaj zjutraj in zvečer in čez dan, kedar je bil žejen, je ozdravel v kratkih dneh. Ravno tako neka žena v srednji Kanomlji. Lani sem si napravil več tacega koruznega čaja; če bi ga kdo potreboval in ga sam ne znal skuhati, naj mi piše, pa mu ga pošljem brezplačno, le pošto naj bolnik plača. Ako pa, kar upam, srečno ozdravi, se ne bom branil, ako mi za moj 82. god pošlje flašo vina, ako ta dan še doživim. Boštjan Leskovic v spodnji Idriji.

Kaj dela politika.

V Koroškem deželnem zboru se liberalcem silno mudi, raztrgati občino Prevaljsko, ker jim je preveč na poti pri volitvah. Slovenski poslanec Einspieler je ugovarjal, naj se občina pusti, ali pa naj se razdeli na tiste štiri občine, iz katerih je bila v svojem času sestavljena. Toda liberalci so njegov nasvet zavrgli. Po poročilu deželnega odbora bojo raztrgali Prevaljsko občino na dve: Prevalje in Št. Daniel, kateremu se ima pridružiti Strojna, Subi Vrh in Jamnica; odtgali bojo tedaj samo toliko Slovencev, da bojo zamogli zmagovati v Prevaljah. — Nadalje poroča deželni odbor: o cesti v Kotljah, o prošnji Guštanjske občine za uravnavo Mižice, o prošnji Žitarske občine za brambe proti Beli, o popravi ceste v Stražišče in o prošnji, da se Žuneška cesta uvrsti med deželne ceste. — V štajerskem dež. zboru se je potegnil slovenski poslanec dr. Radaj za to, naj se napravijo trsnice za ameriške trte, ker se teh ne loti uš. Predlog se je izročil gospodarskemu odseku. Tudi štajerski deželni zbor hoče, kakor je to storil kranjski, svoj gruntni dolg konvertirati, t. j. zameniti za drug dolg in ga preložiti na več let. V ta namen bojo vzeli 12 milijonov goldinarjev na posodo. — Tudi v Istri, kakor na Koroškem, trgajo in režejo tiste občine, ktere so se izvile iz oblasti laških liberalcev. Tako hoče isterski deželni zbor letos razdeliti občine Pazin, Buzet, Dolina in Labin na več malih občin. — Isterski kulturni svet noče znati ne hrvatski, ne slovenski in razpošilja samo laške dopise. Dr. Vitezič in dr. Laginja sta se zastoj pritoževala proti tej krivici. — Ker je grof Goëss odstopil, bo volitev državnega poslanca za Koroške grajščake dne 6. oktobra. Priporočena se kot kandidat baron Sterneck. Prenapetim Nemcem je bil ta mož še premalo „zanesljiv“, zato so „Fr. Stimmen“ priporočale nekega Elbelna. Pa menda so jo močno po prstih dobile, kajti že v drugem listu so Elbelna popustile in priporočile Sternecka. — V Trstu odpre družba sv. Cirila in

Metoda še letos enorazredno ljudsko šolo. — Med Staročehi in Mladočehi je prepir v polnem cvitu. Mladi očitajo starim, da so preveč boječi in da zmirom le vlado podpirajo, ne da bi kaj za to pridobili. Stari pa pravijo, da se vsa desnica razdere in da pridejo nemški liberalci v zvezi s Poljaki na krmilo, ako bi Čehi stopili v opozicijo (nasprotovanje zoper vlado). Stvar je res tako zamotana, da človek ne ve, komu bi prav dal. — Že spet se govori, da odstopi hrvaški ban Kuen-Hederwary, in da pride na njegovo mesto grof Pejačević. Kuen-Hederwary pa bi imel postati ogerski minister. Hrvatom ta sprememba ne bi prinesla posebnega poboljška. — Državni zbor se bojda snide 19. okt. — V zunanji politiki je navadnim očem še skor vse za megle skrito. Kaže se, da so še vedno zvezane Avstrija, Nemčija in Italija, moralno pa jih podpira še Anglija. Njim nasproti pa stojite za sedaj Rusija in Francija. To se je pokazalo v Masavski zadevi, ter potrdilo s potovanjem nadvojvode Albrechta v Berlin in angleškega prestolonaslednika v Avstrijo. Vendar se je mnogim tudi čudno zdelo, da je prišla ruska cesarica v Avstrijo. Ker se je v Gmundenu le malo dni mudila, mislijo nekteri, da se ni prišla zdraviti ali razvedrit, ampak zavolj važnejših stvari. — Boulanger (beri: Bulanžé) pa je odpotoval na Norveško, in pravijo, da pojde od tam na Rusko. Za kratek čas se tak ne vozi po svetu. — V Srbiji imajo spet ministersko krizo. Kralj Milan ne ve, kako bi se obrnil. Ko je bil v Opatiji, poklical je prejšnjega ministra Ristića k sebi. Ali prevzame Ristić vlado, se še ne ve. Zadnje dni so imeli v Srbiji velik strah, da bo Avstrija deželo zasedla, češ, da zbira močno vojsko ob meji. To je pač malo verjetno. — Nemški cesar Viljem pride 4. okt. na Dunaj, od tod pa pojde v Rim. — Lahki močno kupujejo žito v Odesi na Ruskem; misli se, da za vojake. — Nemški katoliki imeli so velik shod v Freiburgu, kjer so se izrekli, naj se sv. očetu ukradena dežela nazaj dá. Zna tudi še priti. — V srednji Aziji je vse po koncu. Tibetanci dražijo Angleže in Kitajce. — Afganski emir (kralj) je zelo bolan, puntar Izak Kan pa je zbral močno vojsko proti njemu in se že pomika proti Kabulu. Ker v Afganistanu že več let ni pravega miru, svečujejo ruski listi, naj si deželo razdelijo med seboj Rusi in Angleži. Saj kaj tacega bo pa še najprej!

Gospodarske stvari.

Ne preganjajte mravelj! Marsikteri sadje-rejec méni, da mravlje mlademu drevju škodujejo, češ, vsako drevesce, na katero mravlje hodijo, prav slabo raste. Temu pa niso mravlje krive, temveč drevesne uši, ki se na vršičku zajedajo v lističe, tako, da se pogostokrat prične vršiček kar sušiti. Te uši so ali zelene, rujave, ali pa rudeče. Rudeče so najbolj škodljive. Uši lahko zaslедиš po mravljah, ali pa zavutih lističih. Vsak listič namreč, v kterega se drevesne uši zajedajo, se zavije proti spodnji strani. Najboljše sredstvo da jih pokončaš, je, vse zmečkati od prve do zadnje. Vsa druga sredstva nič ne pomagajo, kajti drevesne uši se zajedajo na spodnji strani lističa

in listič je vrh tega še zavit, tako da jim ne more nič škodovati. Mravlje pa pridejo vendar do njih in pijejo iz njih sladke sok ter jih tako pokončujejo. Ne preganjaj torej mravelj, kajti razun uši ti prezenejo še mnogo drugih škodljivih žužkov.

Za poduk in kratek čas.

Romanje koroškega Slovence v Rim I. 1888.

II. Bivanje v Rimu.

(Dalje.)

V sredo 11. aprila se vozimo memo znamenitega Kvirinala. Pred njim je visok obelisk, ki je nekaj stal pri grobu znanega cesarja Augusta. Na njegovi visoki podlagi stojita čudna velikana. Kastor in Poluks jima je ime. S težavo brzdata dva ognjevita žrebca. Naši medli konjiči, ki nas težavno po klancu vlečejo, se bolj bojijo Laha, ki jim novega ovsa za bičem po križih vsipa, kakor onih dveh velikanov in nju celakov. Vsi ti niso živi, ampak le izkljesani iz lepega marmorja. Celaka se lahko napijeta vode, ki pod njima vre. Kvirinal s prelepim vrtom vred je leta 1870. papežu iz rok izpulil laški kralj Viktor Emanuel, in zdaj se v njem košati kralj Umberto, za kterega pa, kakor smo videli, malo kdo mara. Še fjakarjev nismo videli pred palačo, ko jih pred Vatikanom vse mrgoli. Če ne bi videli lepo oblečenih vratarjev pri vratih stati, bi lahko mislili, da Umberto je le namalan kralj. Od Kvirinala naprej se peljemo memo ogromnega poslopja finančnega ministerstva in več lepih palač skoz mestna vrata „Porta Pia“, k cerkvi sv. Neže, kamor smo bili namenjeni.

Slovečo devico in mučenico — sv. Nežo — so lastni roditelji pokopali blizo starorimske nomenanske ceste. Cesaričina Konstantina je dala vrh njenega groba prostorno in čedno cerkev pozidati. Ko navzdol po stopnicah v znamenito cerkev pridemo, je bila ravno sv. meša, pri kterej so Čehi ginljiv češki koral peli. Slovan pa je dobra duša. Ko ugledajo nas v tolikem številu, opustijo češko petje in začnejo nemško, mislé, da smo vsi došli le trdi Nemci. Po sv. meši pregledamo krasno svetišče in nepopisljivo lepe mozaike na oboku, v katakombe pa nismo mogli, ker so bile že poprej romarjev polne. Kakor devica sv. Neža je tudi nje cerkev vsa deviška, in karkoli smo v cerkvi videli, zdelo se nam je deviško. Cerkev, prekrasno že samo na sebi, so venčali, še za posebno slovesnost. Ovenčati pa ne zna nihče lepše od Lahinj. Prevzeti od velike lepote deviške cerkve pokleknemo vnovič pred grob deviške mučenice, in molimo za vse deviške mladenče in dekljice v mili domovini.

Vrnivši se nazaj skoz vrata „Porta Pia“, skoz ktere so 20. sept. 1870 Garibaldijanci v mesto pridri, obiščemo cerkev sv. Susane, kterej je bila na povelje krutega cesarja Dioklecijana v hiši njenega lastnega očeta Gabinijana glava odsekana. Pod cerkveno rakvo smo še pogledali ostanke starorimske hiše iz tretjega stoletja. Od tod gremo v ono sv. Andreja v Kvirinalu. Podolgasto okrogla cerkev je bila lastnina oo. jezuitov, dokler jih framasoni niso pregnali. V lepej kapeli smo počastili svetinje poljskega kraljiča, sv. Stanislava

Kostka. Skoz žagrad pridemo v sobo, v kateri je angeljski mladeneč umrl. Iz sobe je zdaj kapelica. Sredi nje postelja s prav lepo podobo tega svetnika. Okoli postelje stojé bele lilije; podoba pa je iz črnega in deloma belega marmorja. V kapelici na altarju so sedanji sv. oče Leon XIII. dné 1. januarja 1838 svojo primicijo obhajali.

V Rimu bi skoraj rekel, je cerkev pri cerkvi. In skoraj vsaka ima kakošno posebno znamenitost. Podajmo se tedaj tudi v cerkev sv. aposteljnóv, prav za prav sv. Filipa in Jakoba! Ta cerkev je stala že v 6. stoletju in je prav veliko in lepo poslopje. Blizo cerkve je ministerstvo za vojno. Ker pa nismo prijatelji vojske, temveč le mirni romarji, zato ne gremo v palačo vojnega ministra. Rajši poklekne pred altarjem, v katerem so hranjene koščice sv. aposteljnóv Filipa in Jakoba. Ko smo jih spodobno počastili, se vrnemo nazaj na trg sv. Ignacija, odkoder smo bili prišli.

(Dalje sledí.)

Smešničar.

Ko so nekega tatu, ki nikoli nič ni delal, obsodili na dvanajst let ječe, zaklical je nekdo: „Teh dvanajst let je edina reč, katero je pošteno zaslužil.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. V smrt na vislicah so Celovski porotniki obsodili mizarja Mattersdorferja iz Trga, ki je svojega pomočnika umoril in oropal. Razun tega so bili sojeni 4 zavolj posilstva, 2 zavolj goljufije, 1 zavolj uboja, 1 zavolj umora, 3 zavolj požiganja. — Tukajšni liberalni list se jezi, da v Grabštanji šolarji prenašajo „Mir“ iz farovža domov. Vrednik menda ne ve, da v mnogih krajih prenašajo otroci tudi pisma iz pošte. Kmetiski ljudje namreč morajo delati in nemajo časa, vsak dan na pošto letati, zato naročijo otrokom, ki v šolo gredó, da še pisma in časnike k domu prinesejo. Poštar je vesel, da se pošiljatev znebi, in mi tudi ne vemo, kaj bi bilo na tem hudega? Ko bi šolarji prenašali „Fr. Stimmen“, bi se g. Dobernik gotovo nič ne jezil. To se pa ne zgodi, ker ima list premalo veljave pri naših kmetih. — Peneče vino iz hrušk je začel nekdo na Koroškem izdelovati. Prodaja ga trgovec Pichler v šolskih ulicah, flašo po 80 kr. — V Rajbelnu in pri Žabnicah je bil velik lov na divje koze (gamze). Kmetijski minister grof Falkenhayn je vstrelil prvega kozla. — Novo krojaško prodajalnice in izložbo je odprl v kolodvorskih ulicah (nasproti „solncu“) g. Josip Karpf, brat vrlega župnika v Grebinskem Kloštru. Priporočamo ga vsem rodoljubom, posebno č. duhovščini. — Stolnemu kaplanu gosp. Walderju je bilo ukradenih 46 gld. — Sadja imamo letos še precej, zato imajo tatovi dosti opravka. Nek revni kočar na Spi nam je tožil, da so mu močno oklatili hruško, ktere se je že celo leto veselil. Da je ni več tednov stražil, ne bi bil ničesar dobil. Sram jih bodi, da se jim še reven najemnik ne smili! — V Rajah pri Vrbi so tatovi odnesli blaga za 100 gld. Eden je hotel celó kravo odpeljati, pa so ga pregnali. — Za deško semenišče (Marijanišče) v Celovcu je neimenovan dobrotnik podaril 4600 gld. — Razstava cerkvene

oprave, katero je priredila družba vednega češčenja, bila je še dosti bogata. Samo mešnih plajščev se bo razdelilo 30, poleg teh mnogo drugih lepih in deloma še precej dragocenih izdelkov. Izmed slovenskih cerkvá so bile obdarovane: Št. Vid v Dravogradu, kapelica v Gospi Sveti, Ime Marije v Gorjah, Št. Erhard v Slov. Plajberzi, Št. Lenart Podljubelom, Št. Florijan v Vogerčah, Št. Kancijan in Št. Lambert v Svečah. — Na zgornjem Koroškem so imeli spet povodenj. Vsled deževja ste Drava in Zila močno narastli. — V Beljaku so potegnili utopljenko iz Drave. — Cerkvi v Šmarjeti pri Bajtišah so svitli cesar podarili 100 gld. — V ječi se je obesil neki mož iz Gospe Sveté. Zaprt je bil, ker je tepel svojo ženo. — „Slovenec“ poroča, da je naš rojak, viši štabni zdravnik dr. Val. Janežič, prestavljen iz Prage v Terezín. — Za ustanovo posojilnice v spodnji rožni dolini se zanima več tamošnjih rodoljubov, kakor vrli župan Stih v Št. Janžu in brata Zablačana v Glinjah. Upamo, da stvar več ne zaspi! — V Trbižu se je nekaj časa mudila Črnogorska princezinja Olga. — Koroški hmelj okoli Št. Vida na Glini se je letos še dobro obnesel, pridelali so menj, ko lani, pa boljše blago. — Tudi občina Podklošter se je pridružila onim, ki hvalijo sedanje šole in zavračajo slovenske poslance. Mnogi občani pa drugače mislijo. Tako se je pri sv. Lenartu pri sedmih Studencih podpisalo kakih 50 posestnikov za slovensko šolo. Radovedni smo, ali bo „Celovčanka“ objavila tudi to izjavo, ko že prinaša vse nasprotne? — Pogorel je posestnik Lesjak v Domačni vesi pri Št. Tomažu. — Pobalini so klopi v knežjem vrtu močno poškodovali. To je zahvala za to, da jim mil. g. knezoškof dovoljujejo prost ustop, ker je velika dobrota za dijake, ki se lahko v samotnem in senčnem vrtu sprehajajo in učijo. — Pet mesecev stari otrok neke dekle v Velikovu se je s tem zadušil, da se je, ko matere ni bilo v izbi, obrnil in na lice vlegel. Pazite na otroke! — Ulomili so tatovi pri trgovcu Hrovatu v Radnji vesi pri Podkloštru in odnesli 78 gld. v gotovini in za 200 gld. blaga. — Blizo Poreč sta dva lumpa prijela neko dekle iz Dvora pri Vrbi in jej siloma vzela 2 gld. 50 kr., ki jih je imela pri sebi. Roparjev še nima. — Štiri mesece ječe je dobil tisti zidar iz Breznice, ki je v Stražišči pri ponočevanju z grabljami ubil hlapca Ernečnika. — Ustanovitev Ciril-Methodove podružnice v Medgorjah je zagotovljena. Osnovni zbor bo dné 14. oktobra t. l. Vivat sequens!

Na Kranjskem. Za dijaške ustanove sta volila g. G. Sušnik 10.000 gld. za dijake iz Kranjskega okraja in g. J. Šlaker 12.000 gld. za dijake iz Kamniškega okraja. — V Zatično pride za notarja g. Stanko Pirnat. — Novo, lepo jamo so našli v Št. Petru na Krasu. — Ljubljanski stolni prošt je postal č. g. dr. Klofutar. — Postojnsko jamo si je ogledal srbski kralj Milan. — V Št. Petru pri Novem mestu je pogorelo sedem gospodarjev. — Umrl je č. g. M. Hočevar, župnik Št. Peterski v Ljubljani. — Strela je užgala kozolec posestnika Kokalja v Javorji. Kozolec je zgorel z vsem žitom. — V Gradišću pri Vinici so tatovi ulomili v cerkev, razbili tabernakelj, monštranco in dva keliha, sv. hostije pa razmetali. Grozno! — Na Šmarni gori sta bila nedavno graški škof dr. Zwerger in ljubljanski škof dr. Missia. — Za kranj-

skega deželnega glavarja je imenovan g. dr. Polklukar. Čestitamo!

Na Štajerskem. Šoli v Rečici so svitli cesar podarili 200 gld., požarni straži v Hočah pa 60 gld. — Kaznilnica v Mariboru za 500 jetnikov bo kmalo gotova. — Premije se bojo letos delile v Št. Lenartu in Celji težjim konjem, v Ljutomeru in Ptujih pa bolj lahkim konjem za jezdarenje in lahke vozove. — Hmelj se plača letos po 140 do 170 gld. meterski cent. Savinjčani so skor že vsega prodali. — Pri Jarenini je pobila toča. — Pogorel je posestnik Nemeč v Podgorici pri Veliki Nedelji. — Novo šolsko hišo za tri razrede dobijo v Vurbergu. — Nekje na Štajerskem so gledali, kako je kača požrla živo krastačo (kroto). Ta pa se je v trebuhu tako zvijala, da je kača počila, pa je krastačo vendar tako stisnila, da je poginila; pa tudi kača je crknila. — V Podovi pri Rečem je pogorelo 7 gospodarjev. — Železnico iz Celja v Velenje bojo še to jesen zidati začeli. — Pri Ptujih so našli mnogo rimskih starin, med njimi cesto v Celje in vodovod. — Mariborska hranilnica je podarila v proslavo cesarjeve 40 letnice 20.000 gld. za sirote in 40.000 za razširjanje in olepšanje mesta. — Šoli v Št. Ilju pod Turjakom so svitli cesar podarili 250 gld. — Slovensko društvo je 26. avg. zborovalo v Št. Lenartu. — Prošnjo za slovensko šolo so uložile občine Pilštanj, Marija Gradec, Zdole in Drensko rebro. — Hranilnica v Brežicah bo dala vsako leto 1000 gld. dvanajsterim revežem svoje občine, to pa v spomin cesarjeve 40 letnice. — Po nesreči ustrelil je dr. Kočevar lovca Škofica, ko sta šla iz Celja na lov.

Na Primorskem. Občino Barbano v Istri so dolgo Lahi držali v pesteh; letos pa so tam zmagali Slovani. Dobro! — Latinske šole v Pazinu se odpravijo, zato pa se ustanovi nemška gimnazija v Pulji. To je slabo za isterske Hrvate, kajti Pulj jim je preveč od rok. V Pazinu naj bi se naredila vsaj spodnja gimnazija z hrvatskim učnim jezikom! — V Pulji se je mudila princezinja Štefanija. Od todi je odpotovala v Dalmacijo. — V Pulj so pripeljali velikansk top (kanon), ki tehtja 4810 meterskih centov. — Pri Reki so ribiči vjeli morskega volka, 4 metre dolzega. — Revežem v Buzeščini so svitli cesar podarili 300 gld.

Zahvala.

Koroški udeleženci „Sokolskih“ slavnostij v Ljubljani se srčno zahvalujemo slavnostnemu odboru, vrlim Slovenkam in Sokolovcem, vsem toli prijaznim Ljubljančanom in drugim gostom, posebno še gostoljubnemu veletržcu g. Fr. Souvanu za tako priljuden in nepričakovano časten sprejem in pristno slovansko gostoljubje! Lepi dnevi te slavnosti nam ostanejo neizbrisljivi in vedno v najboljšem spominu. Na zdar in na svidenje!

V Celovcu, dné 15. septembra 1888.

Naznanilo.

Bralno društvo v Spodnjem Dravbregu bo imelo dne 5. oktobra t. l. ob 3. uri popoldne osnovalni zbor v prostorih g. Rabiča v Spodnjem Dravbregu.

Za dočasni odbor: **Dragotin Rous.**

V a b i l o

k

shodu v proslavo štiridesetletnega vladanja našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., kterega priredi podružnica sv. Cirila in Metoda „za Kotmaroves in okolico“ v nedeljo dné 7. oktobra t. l. v prostorih g. Toma Kobanove hiše, p. d. pri „Šmonu“, v Šent-Kandolfu pri Kotmarivesi; o lepem vremenu na prostem, sicer v sobah. — Začetek ob 3. uri popoldne.

Vspored: 1. Nagovor predsednika. 2. Slavnostni govor. 3. Petje: cesarska pesem. 4. Deklamacije, govori, petje in prosta zabava.

Rodoljubi! K temu shodu vabimo Vas najuljudneje in se nadejamo, da se ga bodele v prav mnogobrojnem številu udeležili.

Predsedništvo.

Naznanilo.

Hranilnica in posojilnica v Spodnjem Dravbregu bo imela dne 5. oktobra t. l. ob 1. uri popoldne svoj

občeni zbor

v gostilni g. Rabiča.

Na dnevnem redu je: 1. Sprememba pravil. 2. Volitev načelnštva.

Vsi udje posojilnice so prošeni v obilnem številu priti, drugače bi bil sklep neveljaven.

Društvo ima sedaj čez 10.000 gld. prometa.

Za odbor: **Dragotin Rous**, načelnik.

Poziv!

V nedeljo dné 14. oktobra ob 1/2 4. uri popoldne napravijo rodoljubi v Medgorjah

osnovalni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda za Medgorje in okolico in sicer v Martinčevi gostilnici. — Povabljeni so vsi rodoljubi, kterim kličemo po tem potu na svidenje v Medgorjah.

Pooblaščenec

v imenu Medgorskih rodoljubov.

Loterijske srečke od 15. septembra.

Gradec	5	57	58	17	49
Dunaj	49	74	52	75	1

Tržno poročilo.

V Celovcu je biren:

pšenica po	5 gld.	20 kr.
rž	3	40
ječmen	3	10
oves	2	—
hejda	3	70
turšica	4	20
pšeno	7	—
proso	5	60
grah	6	80
repica	—	75
fižol, rudeči	6	50

Sladko seno	2 gld.	30 kr.
kislo	1	50
slama	2	10
meterski cent (100 kil).		
Frišen špeh kl. — gld.	70	kr.
maslo	1	—
mast	—	75
Navadni voli	100—140	gld.
pitani voli	140—180	—
junci	80—100	—
krave	60—120	—
junice	50—80	—
prešički	5—15	—

Oglasila.

Lep bik. Na prodaj je prav lep junec (bik), dve leti star, krotek ko jagnje, čistega muricodolskega plemena. Kje? pove uredništvo „Mira“.

Služba organista se odda v neki fari na slovenskem Koroškem. Prosilec mora biti izučen v petji, da bo vodil cerkveno petje. Plača 15 gld. na mesec in prosto stanovanje. Ponudbe se adresirajo na vredništvo „Mira“.

Franc Sadnikar,

trgovec z železjem v Celovcu
(Burggasse šte. 7)

priporoča po najnižjih cenah grobne križe, trpežno pozlačene v raznih velikostih. Raznovrstno železo, kovane šinje za kola, podvozi, puše za kola, žlajfe, cikle, sploh železo razne debelosti in širokosti za vsako potrebo. Lopate, krampe, motike, sekire, capine. Žage z najboljšega jekla. Pile za žage, razna orodja za hišo in rokodelce. Kovanja za okna in vrata. Kovane in čevčnaste žeblice. Raznovrstna kuhinjska posoda z vlitega in kovanega železa. Strelovode (Blitzableiter) v ognju pozlačene. — Dalje priporočam železne vlitte kotlje za živino.

Na željo razpošiljam od križev tudi cenike in obrise poštine prosto vsakemu, kdor se zanje oglasi.

Naznanilo.

Podpisani sem kot pomočnik in kot samostojni krojaški mojster mnogo let delal v večih avstrijskih in zunanjih mestih in imel prilžnost, v svojem krojaškem rokodelstvu se prav dobro izuriti. Po tej večletni skušnji in vaji mi je mogoče, da zamorem vsakemu naročilu za izdelovanje potrebne obleke vstreči. V ta namen se priporočam slavnemu občinstvu; zlasti prosim in vabim č. gg. duhovnike, da me počastijo z naročili za navadno obleko, za talarje in drugo cerkveno opravo. Skrb mi bode, da vsem ob pravem času, z dobrim blagom in delom in prav po ceni postrežem.

Avguštin Klimš,

krojač,

Fröhlichove ulice šte. 8 (nasproti Merlinu)
v Celovcu.

Naznanilo.

Dovoljujem si slavnemu občinstvu naznaniti, da sem svojo

trgovino s suknenim blagom in z oblekami, ki sem jo do sedaj imel za glavno mestno cerkvijsko z imenom

Fr. Pihač (vorm. **J. Bruner**),
preselil na

glavni trg št. 15 („zur Schwalbe“).

Ob jednom se zahvaljujem za dosedanje zaupanje in priporočam tudi za naprej svoje mnogovrstno manufakturno blago in narejene obleke za dečke in može.

Obleke se tudi po meri naredé.

Proseč, da mi slavno občinstvo svoje zaupanje ohrani, priporočam se z odličnim spoštovanjem
Beljak, dne 1. avgusta 1888.

Fr. Pihač,
na glavnem trgu št. 15.

Krojaška mojstra

J. Karpf in M. Scheriau

odprla sta svojo izložbo in prodajalnico v kolodvorskih ulicah (Bahnhofstrasse 10) v Celovcu, nasproti gostilnice „pri solneu“. Imata veliko zalogo tkanega blaga za možko obleko, ki se izdeluje solidno in po ceni. Priporočata se slavn. občinstvu, posebno čast. duhovščini.

Hranilnica in posojilnica v Spodnjem Dravbregu

posluje vsaki petek od 1. do 6. ure popoldne v hiši g. Rabiča. Za uloge daje $4\frac{1}{2}\%$, od posojiljemlje $5\frac{1}{2}\%$ obresti. Posojilo dobi le zadružnik (ki je uplačal delež za 10 gld.). Vsak zavedni Slovenec na spodnjem Koroškem naj bi podpiral ta narodni zavod!

Za odbor: **Dragotin Rous**, kaplan,
kot načelnik.

Dolenjsko vino.

Poleg starejših letnikov imam v zalogi tudi dobrega od lani, kterege točim v svoji gostilni po 32 kr., v sodih pa ga prodajam po 16 kr. liter. Naročila iz dežele se točno izvršujejo.

Ana Maintinger,
prodajalka dolenjskih vin v Celovcu,
Fröhlichove ulice št. 5.